

1. poglavje

Kmet je hodil po gozdu in praznil pasti v gozdu blizu gradu, ko je odjeknil krik. V tem okolišu nikoli še ni bilo slišati takšnega krika in verjetnost je bila, da je bil on edini, ki ga je slišal, saj je najbližja vas ali mesto oddaljena vsaj pol dneva hoje.

Nekateri bogataši so imeli nekakšna vozila, ampak večinoma so še vedno uporabljali vprege in kočije. Ker je kmetovo posestvo spadalo pod posestvo plemiča in se je krik razlegel iz plemičeve hiše, se je kmet odločil, da bo, preden se vrne domov, vseeno še preveril, če je gospodar dobro. Iz zadnje pasti je potegnil snežnega zajca in se nato odpravil po snegu; danes je iz pasti pobral tri snežne zajce in enega zemeljskega voluharja (podoben voluharju, ampak je namesto z dlakami pokrit z luskami in rad rije pod zemljo). Bil je zadovoljen, saj sta z ženo imela enega otroka, deklico, ki jima je pomagala pri vsakdanjem delu, ker pa so kmetje živeli na posestvu plemičev, so nekateri člani družin modre krvi to izkoriščali.

Nekateri so recimo zahtevali, da več kot polovico pridelka dajo njihovim hišam in še delajo zanje enkrat na mesec. Kmet je res mislil, da ima srečo, njegov posestnik ni nikoli zahteval kaj takega od njega. Vedel je, da je plemič premožen, ampak ni imel zaposlenih služabnikov, samo njegova žena je hodila na posestvo in pripravila tri obroke na dan, za kar je dobila plačilo. Drugi so mislili, da je samoumevno, če ti kmet popravi streho ali prinese kruh, a on je za vsako stvar plačal. V vseh letih jima je plačal dovolj, da bi lahko živela v mestu, ampak je bil obema pri srcu ta samotni mož s

hčerko, ki mu je umrla žena. Zato sta velikokrat odklonila plačilo za delo.

Kmet je med tem premišljevanjem prečkal potok, preden se je ta razširil v jezero, ter se odpravil po kolovozu skozi obzidje do glavnega vhoda. Zaradi občasnih vdorov so okrog mest in plemiških utrdb gradili obzidja. Okrog mest so bila obzidja široka par metrov in visoka tudi čez pet metrov, na podeželju pa je bilo pogostejše obzidje, ki je bilo široko en meter in visoko dva ali tri. Ker so bila na podeželju obzidja manjša in posledično tudi šibkejša, so jih okrepili z uroki. Kmet je obstal ob vratih, ki so vodila skozi obzidje. Vrata so bila dvokrilna iz najboljšega hrasta in okovana z *mlečnim železom. Na sredi vsakega krila vrat je bil tolkač v obliki živali, ki je predstavljala tudi grb družine. Čez čas so ljudje že pozabili, kako se je ta žival imenovala, a vsakdo ve, katero družino predstavlja. Na grbu je upodobljena volku podobna pošast z netopirskimi krili, ki se dviga skozi meglo. Kmet je dvignil trkalo in ga spustil. Po posestvu se je razlegel gong. Gong se je odbil od bližnjega gozda, a v stavbi se ni nič premaknilo.

Čez nekaj časa, ko nihče ni prišel odpret vrat, se je kmet odpravil k zadnjim vratom, ker so le-ta bila vedno odprta. Ko je stopil na posestvo, je pri zadnjih vratih najprej zakopal ulov, šele nato se je odpravil v stavbe. Iskal je v kuhinji, jedilnici, knjižnici, dvorišču, hodnikih in raznih sobah. Večina sob je bila že leta zapuščena, a so bila v odličnem stanju. Kmet je najprej pregledal vse sobe, razen plemičeve spalnice in podstrešja. Tako se je odpravil tudi na podstrešje, a je tam našel samo nekaj starih skrinj ter praznih omar. Podstrešje je bilo ogromno in tistih nekaj predmetov, ki so bili

razpostavljeni po prostoru, je vtis samo povečalo. »Če bi podstrešje razdelili v sobice, bi tukaj lahko naselili več kot 100 ljudi,« si je mislil kmet, ko se je odpravljaj iz podstrešja po stopnicah navzdol. Preden se je odpravil v spalnico, se je še spomnil pogledati v stolp, v katerem je včasih živel astronom, a tudi tam ni bilo nikogar. Kmet se je ustavil pred vrati spalnice, kajti opazil je, da so vrata priprta ter se skozi sliši jok.

Previdno je odprl vrata in zagledal kri na preprogi, ko pa je dvignil pogled, je opazil plemičevo truplo na postelji in kri, ki je tekla iz zapestja na tla. Na tleh so se krvni madeži vlekli do kota, kjer je sedel deček. Deček je bil ves okrvavljen, njegovi kratki lasje so bili prekriti s krvjo kot tudi njegov obraz in oblačila, namenjena treningu služabnikov. V naročju je deček stiskal bodalo. Bodalo je bilo staro ter rdeče od krvi. Kmeta je ob pogledu na dečka stisnilo pri srcu. Glede na vse je sklepal, da je plemič naredil samomor in ga je deček našel. Počasi se je približal dečku in mu previdno odstranil bodalo iz rok. Deček je ob tem dvignil pogled in kmet mu je videl v skoraj bele oči. Kmet je skoraj odskočil, kajti deček je imel obraz pokrit s krvjo. Videl je žalost v dečkovih očeh in ga je nežno objel, a deček je ob tem samo še bolj zajokal. Zato ga je kmet vprašal: »Kako ti je ime?« A mu deček ni odgovoril. Mož je vedel, da je deček v šoku, zato ga je postavil na noge in ga odvedel s sabo v kuhinjo. Ker ni bilo nikogar na posestvu, je brez skrbi vzel plašč Alexandre, hčerke plemiča, ki je ni našel. Dečka je ogrnil vanj ter se odpravil z njim k zadnjim vratom, kjer je zakopal današnji ulov. Ulov je izkopal in si ga v nahrbtniku oprtal. Dečka je hitro vodil iz posestva skozi

*Mlečno železo – železo, ki so ga s posebnimi postopki ojačili, da bi preprečili zlom pod vplivom rje, napada, uroka ... S postopkom je dobilo železo odtenek mleka.

gozd proti svoji hiši ter se ves čas oziral za sledmi pogrešane Alexandre.

.....

Kmetova žena je v kuhinji gnetla kruh, medtem ko je njena 15-letna hči čistila ribe, ki jih je nalovila ta dan. Nameravala jih je nasoliti in shraniti za dneve, ko oče ne bi ujel ničesar, ali pa bi jih podarila kmetom z drugega posestva, kjer nimajo tako prijaznega posestnika. Zunaj je pred uro začelo snežiti in zato se je Karla odpravila prižgat zunanjo lanterno, nadela si je plašč in odprla vrata, ko se je na vhodu pojavila zasnežena pojava. Nehote je kriknila, a je svetloba z ognjišča razkrila očeta in še eno majhno postavo. Mati je ob kriku pritekla iz kuhinje, kjer je ravno dala peči kruh. Ko je zagledala majhno postavico, je stekla prek praga in dečka ter svojega moža potegnila pred ognjišče. »Hans! Kaj je zdaj to? Najprej te ni in ni, potem pa prideš z napol premraženim dečkom! Kje si ga pa pobral?« Hans je s kape stresel sneg in jo obesil poleg plašča, ki ga je slekel, ko se je njegova žena razburjala. Karla je medtem, ko se je njena mati drla na očeta, vzela krpo in se približala dečku. Deček jo je najprej gledal prestrašeno, nato pa se je, kot da bi jo prepoznal, sprostil. Ker se je večino snega že stopilo, je kri, ki se je strdila po laseh in obrazu, začela teči v rjavih potočkih. Karla je s krpo najprej očistila dečkov obraz ter se lotila še las, medtem pa je brezskrbno klepetala. Ker je deček izgledal mlajši od nje, se je pohvalila, da se je kot otrok pogosto igrala z Alexandro Leone. Ker niso imeli tekoče vode, dečka ni mogla očistiti do čistega. Lasje so

zaradi krvi in umazanije s krpe postali rjavi, zato se deček Karli ni zdel znan, pa tudi beli lasje so bili prekriti.

Tedaj pa je Karla zaslišala materin krik: »Gospod Leone je mrtev in njegova hči pogrešana!?!« Karla je vstala in v solzah planila k materi. V okolici ni bilo veliko ljudi in Aleksandra je bila njena edina prijateljica. Medtem ko je Karlo mirila njena mati, je Hans stopil v kuhinjo in dal na ognjišče še celega zemeljskega voluharja. Nato si je nalil nekaj domačega žganja iz soda v kotu sobe. V hiški je bilo v tem letnem času vedno toplo, saj je ogenj v ognjišču vedno gorel. Deček se je usedel pred ognjišče in nekoliko zmedeno pogledoval po hiški. Hiška je bila majhna, celotna hiška je bila manjša od Alexandrine spalnice. V hiški so bile tri sobe: kuhinja, soba z ognjiščem, kjer so

tudi jedli, ter spalnica. Hans je, ko je popil žganje, stopil k dečku in ga vprašal: »Kako ti je ime?« Deček najprej ni odgovoril, nato pa le šepnil eno samo ime: »Alex.« Potem, ko je izgovoril svoje ime z glasom, raskavim od joka, se je obrnil proti ognjišču ter legel. Hans je dečka pustil, da počiva, saj je bil za obema dolg dan. Medtem ko je deček spal, je Hans z ženo in hčerko povečerjal ter se z njima dogovoril, da se morajo zjutraj odpraviti v mesto Negro. Ko so se vsi odpravili spat, je Karla prinesla dečku odejo in blazino, ki mu jo je položila pod glavo, ter ga pokrila.

Zunaj toplih meja hiše se je razpihal snežni vihar, kakršnega že dolgo ni bilo. Te noči nihče ni opazil čudnega soja polne lune.